

Giới thiệu Trùng Sinh Chi Đế Vương: Gian Phu Thuần Mạnh Hậu

Kiếp trước, một đoạn nhân duyên nhỏ nhoi kéo gần hai số phận, đến lúc Nghiêm đế gặp lại Đông Phương Nhạc Vi, nàng đã trở thành Hoàng Hậu, nhưng là Hoàng Hậu hẳn không thể sùng, cuối cùng, vì giữ vững giang sơn cho hắn, nàng cam nguyện tự vẫn, cùng chết với đứa con trong bụng đã gần mười tháng.

Kiếp này, Nghiêm đế trân trọng đoạn nhân duyên tốt đẹp kia quyết tâm bảo hộ nàng, y liền trăm phương ngàn kế trừ tính, nhưng là đến khi gặp lại nàng, một chút suy tính kia liền hóa không, khiến y giống như kiếp trước hận không thể sùng nàng đến trời, nhưng nghĩ đến kết cục kia. Chi bằng...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Đế Vương: Gian Phu Thuần Mạnh Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Kiếp trước, một đoạn nhân duyên nhỏ nhoi kéo gần hai số phận, đến lúc Nghiêm đế gặp lại Đông Phương Nhạc Vi, nàng đã trở thành Hoàng Hậu, nhưng là Hoàng Hậu hẳn không thể sùng, cuối cùng, vì giữ vững giang sơn cho hắn, nàng cam nguyện tự vẫn, cùng chết với đứa con trong bụng đã gần mười tháng.

Kiếp này, Nghiêm đế trân trọng đoạn nhân duyên tốt đẹp kia quyết tâm bảo hộ nàng, y liền trăm phương ngàn kế trừ tính, nhưng là đến khi gặp lại nàng, một chút suy tính kia liền hóa không, khiến y giống như kiếp trước hận không thể sùng nàng đến trời, nhưng nghĩ đến kết cục kia. Chi bằng...

--- Đường vào cung cấm sâu như biển...

Kể từ khi Đông Phương Nhạc Vi biết mình phải gả cho tân đế Dạ Nhâm Nghiêm, nàng liền rơi vào tuyệt vọng, tâm tư đều đã gửi gắm trên người thiếu niên nàng gặp khi còn nhỏ, liền khiến cho nàng suốt mười năm ròng đều chỉ nghĩ về y, chờ trông y đến thú nàng, nhưng đợi như vậy, lại đợi được thánh chỉ tứ hôn, nàng trở thành mẫu nghi thiên hạ, người người ngưỡng mộ. Nhưng nàng một chút cũng không vui...

Đêm tân hôn, Hoàng đế mặc nàng ngồi trong Tân Phòng cô quạnh, một mình uống rượu hợp cẩn, một mình say sưa, một mình thổi tắt nến, để đến khi có thích khách đột nhập, hắn liền nhân đó cường bức nàng, hủy đi trong sạch của nàng, khi hoàng đế biết chuyện cũng không mấy bận tâm, cũng không truy cứu nàng, không làm lớn chuyện, chỉ có hai người biết, hậu vị nàng vẫn ngồi, giống như... y sai người làm như vậy. Nghĩ đến đó lòng nàng lạnh lẽo...

Càng lúc, suy nghĩ này của nàng liền lớn dần, cũng càng trở nên chân thực, vì mỗi lần đế vương lật bài tử của nàng, đều là thích khách kia đến hành sự, ban đầu nàng rất sợ hãi, nghĩ đến nếu là một mình nàng có thể liên tục tự vẫn, nhưng bên cạnh còn có toàn bộ Đông Phương gia, sợ cái chết của nàng liên lụy mọi người. Cho đến một lần trong con mê man, nàng nghe thấy thích khách kia nói với nàng, “Vi nhi, Thuần ca ca có nỗi khổ tâm...”

Nhưng là Nghiêm đế kì thực đối với nàng rất kì quái, lúc trước mặt người khác, y làm như đều rất chán ghét, khinh thường nàng, lúc chỉ có hai người y liền dịu dàng, ôn nhu với nàng. Mặc cho hậu vị bao lần lung lay, nhưng chưa một lần đổ...

Có lẽ, trong cung cấm này, niềm an ủi duy nhất của nàng là Thái Hậu, bà luôn luôn từ ái với nàng, xem nàng như con gái, nếu nàng có uất ức liền ra mặt nói tốt cho nàng, thế nhưng sau lưng, nàng lại tư thông với nam nhân khác phụ lòng bà...

Cây kim trong bọc cũng sớm ngày lộ ra, như vậy nàng nên làm thế nào đây, tội danh đội nón xanh cho hoàng đế, là chu di cửu tộc, huống hồ nàng còn mang thai...

Lời mở đầu: Đây là một cái sủng văn trá hình, đầu hơi ngược, cuối hơi ngược, nhưng cam kết HE,...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Đế Vương: Gian Phu Thuần Mạnh Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Mở đầu

“Tiểu ca... Tiểu ca...!!!” Bên tai nghe thấy tiếng gọi nhỏ nhỏ non nớt, ngọt ngào như kẹo mật, Nghiêm đế không khỏi giật mình, không phải y đã chết rồi sao? Ngr y đã tuyên bố y hoảng thế, lụa trắng trải khắp Thiên đô, chiếu chỉ đã tuyên y nhường ngôi cho Thập cửu Hoàng đế không phải sao? Nhưng chính mình đã là nam nhân gần tứ tuần nào có thể gọi là 'Tiểu ca' cơ hồ đầu có chút đau nhức, một chút cố gắng cử động liền cảm thấy một trận đau đớn, nhưng là ngay cả mi mắt mở ra cũng hết sức khó khăn, cố gắng một hồi mới có thể hé hé mắt ra nhìn. Trời xanh mây trắng, có thể nhìn thấy cây cối xum xuê, tàn lá xanh rờn. Nhưng là một chút liền cảm thấy không đúng, tứ chi đau nhức chắc chắn đây không phải là mộng, cũng không âm u như âm phủ, vừa xoay đầu sang nhìn, liền rơi vào tầm mắt y gương mặt của một tiểu cô nương, mà giây phút nhìn thấy gương mặt xinh xắn đáng yêu đó, Nghiêm đế

đều bỗng ngậy người, cảm thấy trong lồng ngực bỗng bắt ngờ thắt chặt lại, hốc mắt liền không nhìn được đó.

Mà Tiểu cô nương liền phát hiện động tĩnh của y, vui sướng reo lên. “Tiểu ca, may quá!!! Huynh tỉnh.” Nhưng nhìn đến hốc mắt đỏ đỏ, lại thấy y trên người đều toàn là vết thương, nàng nhìn đến liền đau lòng không thôi, nghĩ là y chịu đau nên muốn khóc liền nhỏ giọng an ủi. “Tiểu ca nhìn đau, Tư Lan đã gọi Vu gia gia, người rất tài giỏi sẽ trị thương cho huynh.” Vừa nói nàng vừa cẩn thận lấy khăn tay lau đi vài giọt nước mắt hiếm hoi của y, lại nhìn ngó xung quanh xem người đã trở về chưa. Trong lòng nghĩ bụng, người ta đều nói, nam nhân không dễ khóc, nhưng nàng thấy là người trước mắt này cũng chỉ là tiểu nam tử tầm 10 tuổi, nếu có khóc cũng là chuyện bình thường.

Nhưng nàng nào biết, bây giờ người nằm trước mắt nàng, trong người kìm ức đã là của một đại nam nhân, chịu qua nhiều đau thương, rơi nước mắt vốn đã là chuyện vô cùng khó, nhiều năm như vậy, nào biết còn có cơ hội gặp được người mình đem tâm can ra đối đãi. Trong lòng Nghiêm đế bây giờ cũng có sợ hãi, sợ hãi một khi mình giật mình tỉnh giấc, mọi điều trước mắt đều hóa thành hư ảo, kể cả nàng. Nhiều năm đối diện với cô tịch, hậu cung trống rỗng, từ lúc nàng mang theo hài tử của hai người rời khỏi nhân thế, là đã cắt đứt ý nghĩ sống của y, nhưng y sợ cô phụ kì vọng của nàng, nhiều năm sau đều cố gắng làm một minh quân, đem Hiến Thiên Hoàng triều lớn mạnh, bồi dưỡng thập cửu đệ lên làm tân đế, y liền có thể đi theo nàng. Vốn tưởng đã chết... Nhưng nào biết tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy lại là nàng, trong lòng thổn thức, Nghiêm đế mấy mấy mới thật lâu mới gọi ra thành tiếng. “Vi nhi... Vi nhi...” Giọng nói thiếu niên non nớt nhưng tha thiết, ánh mắt lưu luyến nhìn nàng, giống như sợ nàng nháy mắt liền biến mất giống như trong ngàn giấc mộng mà suốt hai mươi năm trở thành ác mộng cũng là mộng đẹp.

Bị tiểu ca trước mắt gọi ra tên, Đông Phương Nhạc Vi hơi giật mình một chút, liền sau đó nhủ thầm, môi đỏ nhỏ xinh mân lên hỏi. “A, Tiểu ca biết Nhạc Vi?” Trong đầu bắt đầu suy nghĩ, nhưng là từ nhỏ đến lớn nàng đều ở nơi Thiên Nhai này không đi đâu, cũng không quen biết được ai, những người nàng quen đều ghi nhớ rất kĩ, nào có gặp qua Tiểu ca này đâu.

Nhưng Nghiêm đế còn chưa kịp trả lời, thì bên tai đã nghe thấy tiếng bước chân chạy vội tới, hần không thể cử động, nhưng trí nhớ còn sót lại đều khiến hần nhớ rõ ràng, người này chính là Tư Lan, một trong hai nha hoàn thiết thân trong tương lai của nàng, còn lại một người mà hiện tại vẫn chưa xuất hiện bên cạnh nàng là Tư Thụy, đều là người trung thành với nàng, nhớ năm đó hậu cung một trận kinh hoàng, cuối cùng vì bảo hộ thái hậu, bảo hộ những phi tần luôn nhắm vào nàng mà người của nàng đều cùng nàng đi. Sau chuyện đó, ngoài y đau lòng ra, Dương Thiên Uy kia cũng một đoạn tình thâm cả đời không thú thê, chỉ tiếc, hần lại đi tìm Tư Lan trước y vài năm. Nghĩ đến bây giờ có chút không rõ hư thực, chỉ mong trời cao thấu cho nỗi lòng của y, của nàng mà cho y sống lại.

Đi theo sau bước chân Tư Lan, là bóng dáng thập phần tiêu sái của một nam nhân, nhìn vẻ ngoài không khác nam tử 20 là mấy, lại thập phần tuấn tú nhã nhặn, bên thân lại có một cổ quý khí, lại có khí chất của tiên nhân nhưng lại là một nhân vật nổi tiếng trong lịch sử Hiến Thiên hoàng triều ít nhất cũng hơn trăm năm tuổi Hiến Thiên Trích Thánh - Vu Lang Thiềm, khó trách nàng gọi hần là gia gia.

Nhưng chuyện này lại có phần không giống với kiếp trước, Nghiêm đế nhớ lần đó cứu mình là một đại phu, hơn nữa y thuật cũng không cao thâm hại y nửa năm mới có thể đi được, sao lại đổi thành hần rồi?! Đương suy nghĩ, thì giọng nói của Vu Lang Thiềm đã cất lên. “Bớt nghĩ lung tung đi, hay ngươi muốn ta mời cái lang băm kia đến chữa trị cho ngươi? Ôi cái thân già của ta, hôm nay lại phải công lưng công ngươi, xú tiểu tử!!!” Vừa nói vừa ra vẻ không cam tâm tình nguyện mấy, khỏe mắt lại liếc qua phía tiểu cô nương mi thanh mục tú đang tràn đầy hi vọng nhìn hần.

Nghe hần nói, Nghiêm đế có chút giật mình, nhưng là chưa kịp đáp lời, đã nghe Đông Phương Nhạc Vi nài thanh nãi khí cầu tình. “Vu gia gia, Tiểu ca đáng thương mà, người đại nhân đại lượng giúp huynh ấy được không, gia gia.” Vừa nói, nàng vừa kéo ống tay áo của hần, ánh mắt đáng thương nâng lên, đôi mắt lúng liếng to tròn giờ này liền tràn ngập hơi nước như sắp khóc, môi nhỏ nhũn lại thành một đường, uất ức mím môi.

Nhìn gương mặt uất nghẹn của Nghiêm đế, nữ nhân của y, lại ngay trước mắt y làm nũng với một nam nhân khác, Vu Lang Thiềm cảm thấy một trận khoái trá, nhưng hần chính là được nước làm tới, hưởng hờ thời gian cũng không còn bao lâu, áo bông nhỏ Đông Phương này lại rời xa hần, nghĩ đến liền có chút luyến tiếc, chỉ là so với hiện tại đối với thái độ của Nghiêm đế liền có chút vui sướng, ánh mắt dời về phía y đặc ý cười cười nói. “Nể tình của Vi nhi, bây giờ con thom lên má ta một cái, ta liền chữa trị cho tiểu tử này được không?” Nói xong, cũng liền đưa một bên gương mặt ra chờ đợi.

“Vu gia gia nói được làm được!” Nàng cười vui vẻ, liền trước ánh mắt phẫn nộ của Nghiêm đế cùng âm thanh yếu ớt. “Vi nhi không cần...” của y, nàng liền bẹp một cái lên má Vu Lang Thiềm.

--- Thời gian thấm thoát thoi đưa...

Minh Thiên năm thứ 30, Minh đế băng hà, trước khi hoẵng thế đã hạ ý chỉ truyền ngôi cho đương triều thái tử Dạ Nhâm Nghiêm.

Nhâm Thiên năm thứ nhất, Nghiêm đế lên ngôi, năm đó mới 17 tuổi.

P/s: Chương đầu...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Đế Vương: Gian Phu Thuần Mạnh Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 1

Nhâm Thiên năm thứ ba, tròn ba năm sau khi tiên đế băng hà, chiếu chỉ ban ra, toàn bộ Hiến Thiên quốc tuyên bố xả tang, nam có thể cưới thê, nữ có

thề gã phu, cho phép cử hành yến tiệc linh đình, lễ hội long trọng. Buổi cử hành lễ hạ táng, Nghiêm đế dẫn theo đoàn quần thần đến Hoàng Lăng ở Hà Châu, tế bái Tiên đế lần cuối trước khi cửa Hoàng Lăng lần nữa khép lại như đặt dấu chấm hết cho triều đại một hoàng đế.

Mọi chuyện đều xảy ra như kiếp trước...

Lúc này trong ngự thư phòng, cơ hồ không nghe thấy âm thanh, cô tịch đến yên ắng, không ai dám cất tiếng nói, hơi thở cũng lạnh nhạt tiết chế đi để không khuấy rầy vị chủ tử đang nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ngồi phê duyệt tấu chương. Trong không khí Long tiên hương tỏa ra mùi thơm thoang thoang, Đoàn nghiêng, Hồ bút, Huy Mặc, Tuyên chỉ, văn phòng tứ bảo đều chỉnh chỉnh tề tề bày trên bàn, trước mặt nam nhân đang thần tình đọc qua tấu chương.

Giống như có điều suy nghĩ, cơ thể mềm được nhắc lên, tay áo bảo thủ hình rồng nhẹ nhàng rơi xuống để lộ đôi bàn tay to lớn mà tinh mỹ, ngón tay nam nhân kia vừa thon vừa dài lại vừa cân đối cùng với khớp xương tay không to không nhỏ phối hợp với màu da trắng ngà ánh nhuận, sạch sẽ khiến cho nó trở nên khá thu hút. Nhất là thần thái mà nam nhân kia đi bút, không phải rất chậm cũng không phải rất nhanh, những dòng chữ hiện ra như rồng bay phượng múa, mỗi chữ đều hết sức đẹp đẽ, mỗi cái phết cọ, mỗi tí bút đều phần nào toát lên phong thái uy nghiêm, bất phàm của nam nhân.

Đem một bản tấu chương đặt sang một bên, nhìn công việc vốn chất thành núi nhỏ giờ chỉ còn sót lại vài quyển, nam nhân mới nhìn sắc trời, thấy vừa đến giờ dùng Ngọ thiên, lại nghĩ đến một số chuyện, liền liếc qua phía Tổng Quản công công - Thuận Thành, mấp máy môi mỏng hỏi. “Thái hậu đã thu xếp mọi chuyện chưa?” Vừa hỏi, lại lấy ra một quyển tấu chương khác lên xem, bản thân cũng không đợi Thuận Thành đáp đã tự có câu trả lời.

“Hồi hoàng thượng, Thái hậu nói, nước không thể một ngày không có vua, cung, không thể một ngày không có hậu.” Nghe hỏi, hần hồi hồn, cẩn trọng đáp lời, lại nói, hôm nay Thái hậu gọi hai vị cung phi Hiền phi và Nhạc phi đến Trường sinh cung dùng điểm tâm sợ cũng là vì mấy chuyện này đây. Bản thân tuy còn trẻ đã làm tới chức Tổng quản công công, tin chắc Thuận Thành này không thể không có bản lĩnh. Theo hần đoán, sau ba năm này yên ắng thời điểm sắp tới hần là hậu cung sẽ đón không ít chủ tử mới, còn về phần người nào tiến cung cũng đoán được một hai, chung quy hiện tại quá vắng vẻ rồi.

Bây giờ trong hậu cung chỉ có hai vị chủ tử đứng hàng phi tử đứng đầu là Hiền Phi, một trong tứ phi, còn lại là một thường phi, cũng là một trong hai người có phi vị là Nhạc phi nương nương phẩm cấp thua Hiền phi một bậc, hai người này trước đây là hai vị trắc phi của phủ Thái tử, vị trí Thái tử phi vốn trống. Nhưng nghĩ đến hai người Hiền phi nương nương, Nhạc phi nương nương tuy phẩm vị cao, nhưng xuất thân một người là nữ nhi quan tứ phẩm, một người là nữ nhi của tiểu tướng, suy đi tính lại tiền đồ cũng không nhiều, nếu là chiếm được sự sủng ái của hoàng đế thì không nói, nhưng bằng nhiều năm như vậy Thái tử còn không mấy để tâm đến họ, thì lúc này y đã là Nghiêm đế, xét theo cách y đối xử với các nàng mấy năm qua thì đúng là không mấy khả quan. Quá lạnh nhạt đi! Lại nói, dưới hàng phi lương viện, tài nhân này nọ đều là các nha hoàn thê thiếp nhỏ nhoi trong phủ, tất nhiên với thân phận đó không thể tấn thân cao hơn. Như vậy, chỉ có thể tiếp nhận tuyển tú để tuyển người vào cung, còn ai trèo lên cây hóa thành phụng hoàng được thì cái đó tùy vào bản lĩnh của họ vậy.

Vốn còn đang chìm trong suy nghĩ, Thuận Thành công công lại nghe thấy Nghiêm đế nói thêm. “Trẫm không phải là trước đây đã được Tiên đế tứ hôn sao?” Như vậy không phải là...

Trong lòng có chút ngạc nhiên, nhưng bản thân hần lại không dám hỏi nhiều, cũng không dám cả gan suy đoán tâm tư đế vương, nhưng đúng là trước đây Tiên đế đã hạ chỉ tứ hôn cho Nghiêm đế và một vị thiên kim tiểu thư nào đó, nhưng chuyện này dường như được định từ lúc thái tử mới sinh ra, mà lúc ấy Tiên đế còn chưa lên ngôi, đến đây đã gần 20 năm sợ mấy ai còn nhớ, huống hồ thời gian qua đi, vật đổi sao dời không chừng là gia tộc kia có phải đã tàn lụi hay không? “Àn, nô tài đã rõ, sẽ sai người tìm trong Hoàng thư xem có chuyện này không?” nhưng một khi Nghiêm đế đã nhắc tới, chính là muốn truy cứu chuyện này, nghĩ vậy hần đành lĩnh mệnh, không quên trước khi rời đi liền nói qua một tiếng. “Hoàng thượng đã đến giờ dùng thiện, người đến Đường tâm điện hay là phân phó nơi nào?”

Nhắc bút phê lên một bản tấu chương, Nghiêm đế lạnh nhạt nói. “Sắp tới Thái Hậu chắc sẽ bận rộn một phen, bãi giá Trường Sinh cung đi.”

(Tác giả: Lâu r không viết cô đại thấy nó thiếu thiếu cái gì đó đó)

--- Phân cách tuyển Cung tuyển ---

Mấy ngày nay, Thiên đô cơ hồ bị nháo đến loạn thất bát tao, trên mọi phố xá ngõ ngách, từ đại môn tướng gia đến các quán xá, đều nhân lúc trà dư tửu hậu mà mọi người bàn tán với nhau tất cả điều vì chuyện Nghiêm đế muốn tuyển chọn phi tử, nếu được sủng ái chính là bay lên cây hóa thành phụng hoàng được mọi người thần phục, dưới một người trên vạn người thử hỏi cảm đồ như vậy ai lại không cảm thấy một trận háo hức, mong chờ. Huống hồ, so với những hoàng đế Tiên triều, long nhan của Nghiêm đế lại quá mức khiến người ta yêu thích, nhất là mấy nữ tử đương tuổi cập kê nhìn thấy một lần đã không nhìn được thâm thương trộm nhớ, mà ba năm qua chính là đế vương nhỏ tuổi nhưng mưu trí không nhỏ, đối với này nọ khó khăn đều giải quyết hết sức dễ dàng, so với Tiên đế có thể tiến xa hơn, cho nên những đại thần có nhi nữ vừa hoặc sắp tới độ tuổi cập kê đều hết sức hướng mắt về phía chuyện này, chỉ hận không thể ngay lập tức đẻ con mình tiến cung.

Mà chuyện tuyển chọn phi tần này tuy không thể xem là quốc gia đại sự, nhưng mà đối với đám quan đại thần kia sợ là còn hơn quốc gia đại sự, đặc biệt là những nhà có nữ nhi lớn lên xinh đẹp động lòng người, chỉ bằng đoạt được sủng ái của Hoàng đế chính là chấn hưng gia tộc, đem toàn gia phát hưng thịnh không phải sao, lẽ này chính là vì vậy mà suy tính. Cũng vì những chuyện này mà trước sau buổi thượng triều đám đại thần kia đều nán chút thời gian nói chuyện với nhau qua lại, cũng thuận tiện thăm dò tâm tư lẫn nhau, ngoài mặt cười cười nói nói, nhưng sợ là không biết đang suy tính cái gì.

Giống như hôm nay, thời điểm chiều triều còn chưa tới, quan viên đều đã tề tựu đông đủ, từ đằng xa đi tới đã thấy những nhóm người đứng lại nói chuyện với nhau, mà nhóm đông nhất chính là đang xoay quanh hai người Thừa tướng đại nhân Lý Mẫn Thông và Lại bộ thị lang Đông Phương Triều, cũng là bảo đệ của đương triều Tể tướng Đông Phương Minh.

Nói đến nhi nữ này của Lý Mẫn Thông, toàn bộ nam nhân Thiên đô không ai không biết, không ai không rõ, lớn lên bộ dáng xinh đẹp, tú lệ không nói,

còn mềm mại như nhu thủy, ôn nhu nhã nhặn, một bộ yếu ớt mỏng manh, nhưng đừng nhìn nàng nhỏ nhắn mà khinh thường, nếu không một cái tiểu cô nương làm sao có thể quán xuyến toàn bộ Thừa tướng phủ đây.

Năm nay nàng vừa tròn 15 tuổi, vừa đủ tuổi gả đi, công lớn suýt bị bà mai đập đổ, nhưng chính là người tới cầu thân, chính là có chút trào cao, nên cũng không dám làm quá mức. Đáng tiếc... “Bảo nhi sớm đã định chung thân với Liễu gia, nên lần này sợ là không tiến cung đâu.” Thấy một đám quan lại xung quanh mình hỏi này, hỏi nọ, Lý Mẫn Thông khó khăn lắm mới nói ra được.

Nghe vậy một đám quan viên trung ra vẻ mặt tiếc rẻ vì không ngờ Liễu gia lại nhanh hơn cả ý chỉ của Hoàng thượng, nhưng là trong bụng bọn họ lại có một tia vui sướng, nghĩ đến còn không phải nhi nữ của mình tiến cung sẽ lại bớt đi một đối thủ nặng kí sao. Nghĩ đến đó ánh mắt bọn họ đều đổ dồn về phía Đông Phương Triều.

Nếu hỏi Thiên đô tuyệt sắc có hai nữ tử xinh đẹp, họ là ai? Người đầu tiên chắc chắn là Kim chi ngọc diệp phủ Thừa Tướng, người còn lại chính là tiểu nhi nữ của Lại Bộ Thượng Thư, lớn lên chính là một cái tâm can bảo bối của nam nhân, giọng nói mềm mại, dáng người là lướt, mi mục như họa, hơn nữa cảm nghệ hết sức điêu luyện nghe một lần đều khó mà nhìn được muốn nghe thêm. Năm nay nàng ta đã 16 tuổi, phát dục hoàn chỉnh, mỗi lần ra ngoài vô tình hữu ý cướp được không ít hoa đào của nam nhân đâu, với lại, người ta còn âm thầm đoán già đoán non không biết người nào có phúc phận cưới được nữ tử như vậy. Bây giờ, có người cả gan thăm nghĩ, chính là chờ thánh chỉ tuyên tử này đây, nghĩ đến ánh mắt bọn họ không khỏi lia về phía Đông Phương Triều mấy lần.

Ngay lúc này, âm thanh của cửa Thuận Thành công công lại lạnh lạnh cất lên. “THƯỢNG TRIỀU...!!!” Hơi chói tai, thành công đem mỗi suy nghĩ của mọi người đều hướng về ngôi cửu ngũ chính tôn trên đại điện.

Quần thần phát tay áo, chân khụy xuống, quỳ dưới đại điện hô. “HOÀNG THƯỢNG VẠN TUẾ VẠN VẠN TUẾ!!!”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Đế Vương: Gian Phu Thuần Mạnh Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 1: (Tiếp)

“Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế.” Dưới đài, quần thần đồng loạt khụy chân cuối đầu, cũng vừa đúng lúc ánh mặt trời rơi vào đại điện, dẹt một màu hoàng sắc thành một lớp thảm dài, chạy dài từ cửa điện cho đến chân cửu cấp, toàn điện đều đồng thời sáng rực lên hiển không khí trở nên uy nghi gấp bội. Các cột trụ trạm trở long phi sinh động giống như có sinh khí muốn thoát thân mà bay ra, trần điện là phù điêu cửu long tranh châu cũng như tức khắc cũng nhuốm một tầng linh khí. Dưới uy áp của long khí bao đời trường tồn trong đại điện, chúng quan lại đều thần phục cúi mình chờ đợi sự xuất hiện của đế vương.

Từ sau tròng điện cửu tầng, Nghiêm đế bước ra, đầu đội long mạo, trường bào hoàng sắc thêu long vũ, long bào thêu Long thẳng bằng chỉ vàng, dưới chân mang hài thêu Long thảo, một thân hoàng phục trân quý, khí chất bất phàm sánh ngang với ánh nhật thiên, mỗi cái nhắc gối, bước chân đều toát lên phong phạm đế vương. Trường bào vén lên, Nghiêm đế nghiêm chỉnh ngồi xuống long tọa, tay áo khẽ phất, môi mỏng nhấp máy. “BÌNH THÂN!” Âm thanh của y tuy không lớn không nhỏ, nhưng lại rất uy nghiêm, vang vọng, trong thiên điện rộng lớn không ai không nghe rõ.

Dưới điện, các hàng quan lại liền phủ tay áo, khấu tạ rồi nhất tề đứng lên. Đứng đầu là dòng dõi hoàng thất, người đứng bên phải là đại hoàng tử của Tiên đế, Dạ Nhâm Đoan, đương thời lúc Tiên đế còn tại vị đã phong Đoan vương, ban đất phong cùng phủ riêng, song vẫn cho phép ở lại kinh thành, thường tham dự ngự triều cùng hoàng đế và đại thần, mẫu thân của Đoan vương là tiền triều hoàng hậu, thân phận hết sức tôn quý, đáng tiếc sinh ra một thân hồng nhan lại yếu mệnh, khi Đoan vương còn nhỏ đã không còn, Tiên đế vì tưởng nhớ người mà từ đó đến cuối đời đều không lập tân hậu. Nếu chiếu theo bản lệ tiền triều, ngôi vị thái tử tốt nên thuộc về hần, nhưng tâm tư đế vương khó đoán, đến cuối cùng lại trở thành ngũ hoàng tử.

Người còn lại đứng bên phải Đoan vương là đương triều Lương vương, nguyên tử hoàng tử của Tiên đế Dạ Nhâm Lương, là nhi tử của tiền triều Thục phi nương nương, thân phận Thục phi cũng tôn quý không kém, so về xuất thân là Phổ Miên trưởng công chúa, là hôn ngọc quý trên tay Phổ Miên đế vương, nhưng vì nhất kiến chung tình với Tiên đế mà chấp nhận gả sang Hiên Thiên quốc hòa thân, từ đó đến nay đã gần ba mươi năm, hai nước đều không một lần xâm phạm bờ cõi lẫn nhau, cũng coi như là một cuộc hôn nhân chính trị mang lại không ít lợi ích.

Tiên đế có tất cả 6 người con trai, nhị hoàng tử vì sinh ra đã ốm yếu, nhiều bệnh, tuy được liệu trân quý cảm trụ, cùng y thuật của Thái y viện ngày đêm túc trực trông coi, vẫn không quá 6 tuổi liền không trụ được nữa. Còn có tam hoàng tử vì can tội hãm hại hoàng tử, giết hại trưởng bối, thông đồng cùng với thân sinh mẫu thân Đức phi nương nương hạ độc thủ với Ngọc sinh cung, khiến cho thái hậu đương thời, cùng Lương phi lúc ấy vừa mới sinh hạ Lục hoàng tử uống phải nước có độc, được dầu trong nước giếng trong cung mà chết, Đức phi bị ban Hạt đình hồng, Tam hoàng tử bị biếm thành thứ dân, đày ra biên ải. Còn Lục Hoàng tử may mắn thoát nạn năm nay mới 5 tuổi, đã được đưa vào Quốc tử giám học cùng với con cái của một số đại thần.

Ánh mắt đế vương liếc qua đám người dưới điện, nhìn qua một lượt hoàng thân, mới dời tầm mắt xuống hàng người thứ hai, chính là đương Triều tả tướng Đông Phương Minh và đương triều Thừa tướng Lý Mẫn Thông. Đều nói xưa nay văn võ tị hiềm, nhưng hai nam nhân này lại vô cùng thân thiết, tình cảm không thua anh em ruột thịt, thân phận không những cao, còn có không ít người dưới trướng đều là người của họ, nói ra, nếu một ngày cả hai hợp tác mưu đồ soán ngôi đoạt vị, sợ là khiến cho Đế vương khó lòng xoay trở. Nhưng đối với hai người này, trái lại Nghiêm đế không có chút lòng hồ nghi nào, càng không sợ hai người họ tạo phản...

Nghĩ đến tạo phản, đôi con người hắc bạch khiết ngọc của y lại dâng lên một tầng sáng nhạt, như có như không nhìn qua một vài người dưới điện, môi mím mấp máy những câu quen thuộc. “Các khanh gia hôm nay hữu sự bẩm báo, vô sự bãi triều.”

Bên dưới đài, liền có quan ngự sử họ Diêu trên tay cầm ngọc phiến bước ra giữa hàng, hướng đế vương bái phiến, mới cẩn trọng bẩm báo. “Hồi hoàng thượng, chuyện đề sặt ở Thanh châu đã thu xếp ổn thỏa, Lưu đại nhân đang trên đường hồi kinh hoàn lệnh.”

“Tốt.” Nghiêm đế hài lòng đáp, sau đó liền phát tay cho Diêu ngự sử lui xuống.

Bên dưới đài, tức thời hai bên hàng quan văn võ, người này nhìn người kia, người kia nhìn người nọ, có tiếng xầm xì nhỏ nhỏ, âm thanh truyền đến vị trí của mấy quan đứng đầu các bộ. Lại bộ Thị Lang Đông Phương Triều, cùng Binh bộ Thị Lang Giang Nhất Đông không nhịn được nhìn xuống hơi nhú mày, liền ở trong những quan lại kia có một người vội vàng bước ra, hướng Nghiêm đế dâng ý kiến. “Khởi bẩm hoàng thượng, từ cổ chí kim, hậu cung lập ra chính là để giải phiền cho đế vương, khiến cho nhân mạch hoàng thất thêm vững mạnh, nhưng ba năm qua vì đề tang Tiên đế làm tròn hiếu đạo nên người không tổ chức tuyển tú, nay thời gian đã qua, xét thấy hậu cung vắng vẻ, vẫn chưa có vị nương nương nào hạ sinh hoàng tử công chúa. Cho nên thần bạo gan hướng hoàng thượng mở tuyển tú, để làm lợi cho xã tắc, giúp hoàng gia khai chi tán diệt.” Nói xong cũng liền thành tâm quỳ xuống đại điện hướng Nghiêm đế chấp bái.

Lời của quan viên kia vừa chấm dứt, phía dưới đài liền đi đến một tiểu công công, trên tay mang một khay vàng, trên khay vàng có một đạo thánh chỉ, đưa tận tay cho Thuận Thành công công, để hắn đọc. “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Xét thấy hậu cung hiện nay còn quá vắng vẻ lại không có hoàng trử, nên vì xã tắc, vì khai chi tán diệt cho hoàng thất, trẫm hạ lệnh. Các quan lại trên dưới, từ lục phẩm, nếu nhà có nhi nữ, vừa tuổi cập kê, liền được ban ân vào cung tuyển tú, trước khi tuyển tú có yêu cầu, đều chiếu như bản lệ tiền triều. Khâm thủ!!”

Chiếu chỉ vừa tuyên xong, bên dưới điện quan lại đều lại một lần nữa nhất tề quỳ xuống, nghiêm chỉnh hô. “Hoàng thượng thánh minh.” Xong xuôi mới thành thực, giữ tay áo đứng lên.

Mục đích coi như xong, cũng nhận được thánh chỉ tuyển tú, đám quan lại bên dưới điện đều đã vô sự liền rơi vào một trận trầm mặt, thường những lúc như vậy, Nghiêm đế sẽ cho bãi triều, nhưng hôm nay, ánh mắt Nghiêm đế lại nhìn một lượt dưới điện rồi bất ngờ dừng lại trên người tể tướng, sau đó mới không lạnh không nhạt cất lời. “Nhưng là chuyện tuyển tú vốn là đại sự hậu cung, hậu cung lại vô chủ, trẫm đã bàn với thái hậu nên chọn lựa trong những danh môn khuê tú một người xứng đáng đảm đương hậu vị...” Lời nói đến đó thì ngừng để một đám đại thần bên dưới liền chìm trong một trận lo lắng, nếu xét thân phận địa vị, chỉ sợ có nhi nữ của Thừa tướng là hợp tình hợp lý, nhưng là người đã có hôn ước, Nghiêm đế há lại làm ra chuyện hoành đao đoạt ái.

Mà thân phận thấp hơn thừa tướng, chỉ e có hai nhà Lại Bộ và Hộ bộ thị Lang là có thể có người đảm đương được chuyện này, nhưng cái này chính là quá sừng sốt đi, nếu có nhi nữ một bước đã thành hoàng hậu, như vậy liền một lần thăng lên làm quốc cửu thân phận ngang hàng với Thừa tướng và Tể Tướng sao? Thế cũng quá nhanh đi, sợ là không có mấy người đứng nổi. “Mấy hôm nay thái hậu cũng vì chuyện này mà băng khuâng, cũng đã cùng Hiền phi và Nhạc phi nói qua mong sớm chọn ra được người.”

Bên dưới đám đại thần lại bắt đầu nhỏ giọng đàm luận, trong triều hiện thời chỉ còn có nhi nữ của Đông Phương Triều và Giang Nhất Đông có thể miễn cưỡng bước lên hậu vị, thân phận tuy hơi thấp một chút, nhưng đều có hậu thuẫn lớn, không sợ hậu vị sớm ngày lung lay. Tuy danh tiếng của Giang Chi Thiên không bằng Đông Phương Lan Nguyệt, nhưng cũng là một mỹ nhân tài sắc vẹn toàn, cho nên chỉ có thể là một trong hai người này thôi, nhưng là tâm tư đế vương nào đâu để bọn họ cả gan đoán bừa, càng không thể nào hiểu thấu được.

Thấy được vẻ suy tính trong mắt đám quan lại, ánh mắt Nghiêm đế liền dừng lên người Tể tướng, môi mím nâng lên nụ cười nhạt mấp máy nói. “Nếu trẫm nhớ không nhầm, trước đây phụ hoàng lúc còn sống từng từ hôn trẫm với một thiên kim, không biết có phải là nhi nữ của Đông Phương Minh khanh không?”

“...” Nhất thời bên dưới điện liền rơi vào một trận trầm mặt...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Đế Vương: Gian Phu Thuần Mạnh Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.